

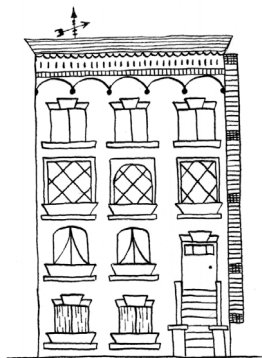
«Дім — це найзатишніше
і найприємніше місце на світі»

Елізабет Енрайт
«Павутиння для двох і Лабіринт Меленді»

«Мій дім і я — найкращі друзі»

Л. М. Монтгомері
«Енн із зелених дахів»

П'ятниця,
дВАДЦЯТЕ ГРУДНЯ

Розділ перший

На 141-й вулиці, посеред спокійного кварталу, в будинку з рудувато-коричневого піщанику на сімейну нараду у вітальні зібралася родина Вандербікерів. Їхні улюбленці — песик на кличку Франц, кіт, пафосно іменований Джорджем Вашингтоном, та домашній кролик на ймення Паганіні — у пообідньому сні розтягнулися в смузі сонячного світла на килимі.

Десь углибині мурованих стін приязно гуділи труби.
— Спершу добрі новини чи погані?

П'ятеро дітлахів Вандербікерів глянули на батьків.
— Добрі, — озвалися Іза і Лейні.

— Погані, — відгукнулися Джессі, Олівер і Гіацинта.

— Гаразд, — сказав татко. — Тоді насамперед хороші.

Він помовчав, поправляючи окуляри.

— Всі ви, діти, чудово знаєте, як ми з мамою вас любимо, еге ж?

Олівер — дев'яти років від народження, а мудрий чи не з часів сотворіння світу, відклав книжку вбік і скося глянув на батьків.

— Ви що, родаки, розлучаєтеся? Батьки Джиммі Лі розбіглися й отримали розлучення. І дозволили йому завести змію як домашню улюбленицю.

Він копнув задниками тенісних капців стос томів древньої енциклопедії, на яких сидів.

— Та ні, ми... — почав було тато.

— То це правда? — пошепки спитала шестирічна Гіацинта, і сльози застигли в її круглих очах.

— Звісно, ми... — спробувала вставити слово мама.

— А що таке «лучення»? — урвала її Лейні, дівчинка *чотирьох-і-три-чверті* років, яка виконувала перекиди вперед на килимку. Одягнена вона була у щось несусвітнє: червоно-картате, лавандово-смугасте та ще й у блакитно-зелений горошок на додачу — такий костюмчик вона вибрала собі сама.

— Це означає, що татко з мамою більше не кохають одне одного, — пояснила дванадцятирічна Джессі, дивлячись на батьків поверх масивних чорних окулярів. — Який жах!

— Нам доведеться розподіляти свій час між ними обома, — додала Іза, сестра-близнючка Джессі. В одній руці вона тримала скрипку, в другій — смичок, яким раз по раз ляскала по підлокітнику дивану. — Канікули по черзі, літо поперемінно в кожного з батьків і все таке... Гадаю, мене зараз від цього знудить.

Мама звела руки:

— ПРИПИНІТЬ! ГОДІ! Заспокойтесь... будь ласка. Усі. Ми з татом не маємо наміру розлучатися. Ані найменшого. Ви нас не так зрозуміли.

Мама глянула на татка, глибоко зітхнула і швидко заплющила очі. Іза помітила у неї під очима темні кола, яких не було ще тиждень тому.

Нарешті мама розплющила очі й промовила:

— Почнімо спочатку. Спершу дайте відповідь за десятибальною шкалою: наскільки нам подобається жити тут?

Дітлахи Вандербікери розглядали свій дім — добротний будинок, зведений із рудувато-коричневого піщанику в нью-йоркському районі Гарлем. Дім складався з нижнього, цокольного поверху — з вітальнею, що плавно переходила у відкриту кухню, ванною та пральнею. На наступному поверсі були три спальні, гардеробна-прикомірок, переобладнана під іще одну спальню, де мешкав Олівер, та друга ванна кімната — усі одна за одною.

Двері нижнього поверху вели на крихітний задній дворик, де під кущем гортензії матусина кішка облаштувала житло для своїх новонароджених кошенят.

Діти обмірковували мамине питання.

— Десять, — відповіли нараз Джессі, Іза, Гіацінта та Лейні.

— Мільйон, — озвався Олівер, досі підозріливо дивлячись на батьків.

— Це — найкраще місце на світі, — заявила Лейні, яка знову виконала сальто, перекинувши при цьому Ізин пюпітр.

Домашні улюбленці кинулися врозтіч, за винятком Франца, який ані порухався — попри те, що його накрила ціла злива нот.

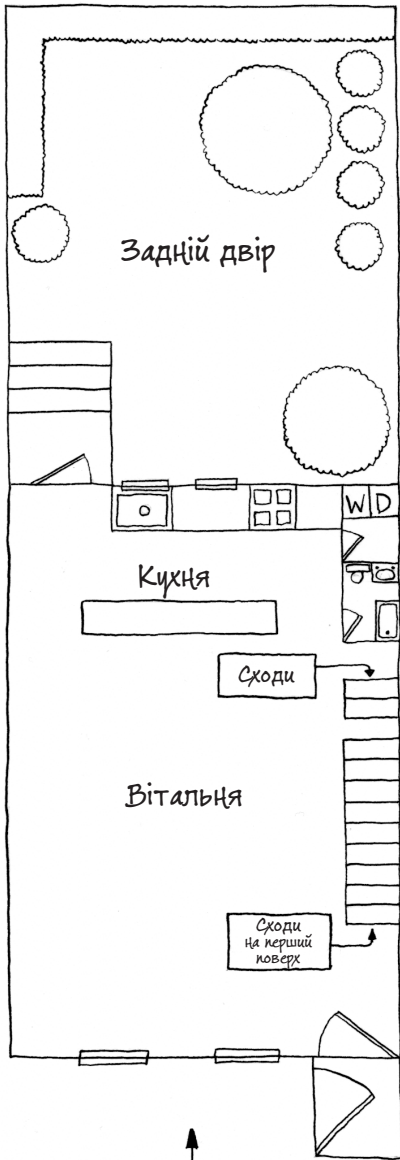
— Ми прожили тут чи не все своє життя, — заявила Іза. — Це — досконалий дім.

— За винятком Байдермана, звісно, — додала Джессі.

Байдерман мешкав на четвертому поверсі їхнього будинку. Це був страшенно неприємний тип. До того ж їхній квартирний хазяїн.

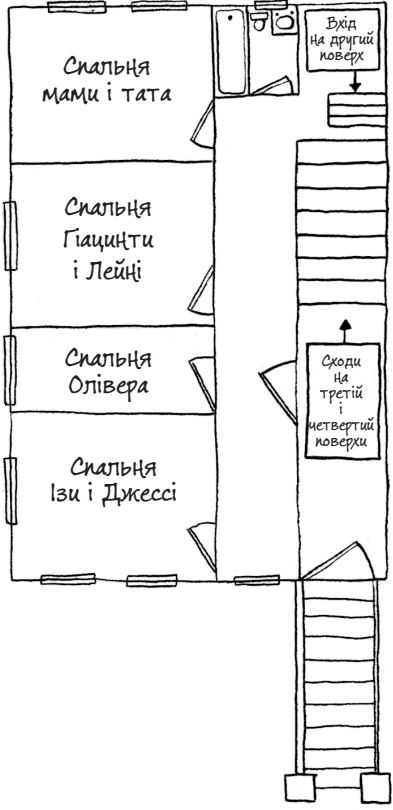
— *Містера* Байдермана, — підправив Джессі татко. — Кумедно, що ти згадала про нього.

Батько підвівся і почав походжати навколо дивану. Обличчя його було таким похмурим, що зникли навіть звичні зморшки у кутиках губ.

Перший поверх
Вандербікероного
помешканця

Другий поверх
квартири
Вандербікерів

— Я цього аж ніяк не очікував, але *містер* Байдерман щойно повідомив мені, що не поновлюватиме з нами договору оренди.

— Не поновлюватиме договору... — почала було Джессі.

— От негідник! — вигукнув Олівер.

— А що таке «*ренда*»? — допитувалася Лейні.

Татко провадив далі, немовби не чуючи дітей.

— Отож, упродовж минулого року ви зробили все для того, щоб виказати містерові Байдерману належну повагу та уповні забезпечити його потребу в тиші і спокої, — сказав він. — Насправді я гадав, що він викине нас звідси ще кілька років тому, коли Олівер пожбурих бейсбольний м'яч йому у вікно, або ж коли Франц сплутав вхідні двері з пожежним гідрантом¹. Тому я здивований, що він хоче, аби ми з'їхали саме тепер — бо ж цього річ ми поводитися просто-таки бездоганно.

Татко зробив паузу і глянув на своїх діточок.

Малеча закивала і вступилася в нього невинними оченятами — всі, крім Олівера, який сподівався, що ніхто й не згадає той прикрий випадок на початку року, коли його *фрізбі* — «літаюча тарілка» — поцілила

---

¹ Тобто, «позначив» їх — вважається, що собаки в США використовують пожежні гідранти як туалет.

у розбризкувач, і той раптово тріснув, а сильний струмінь води поцілив просто у відчинене вікно Байдермана. Тато про літаючу тарілку не згадав. Натомість сказав:

— До кінця місяця ми повинні з'їхати.

Кімната вибухнула обуренням.

— Ти це *серйозно*? Але ж ми були такі хороші — над нашими головами мало не німби видніються! — вигукнула Джессі, й окуляри сповзли їй на кінчик носа.

— А я вже кілька місяців не граю у баскетбол перед будинком! — заявив Олівер.

— То що таке «*ренда*»? — не вгавала Лейні.

— Іза змушена грати на скрипці в тому дурнувато-му підземеллі, — додала Джессі.

— Пильнуй за мовою, — сказала мама.

У ту ж мить Іза заявила:

— Мені *подобається* там грати!

Татко глянув на Лейні:

— Це такий договір із містером Байдерманом. Ми з ним домовилися, що житимемо тут.

Лейні обміркувала почуте, готуючись виконати чергове сальто.

— Тобто це означає, що ми йому не подобаємося?

— Не те, щоб... — мама затнулася.